

Bratia a sestry,

naposledy sme počuli o tom, ako sa Jákob narodil. Na svet prišiel spolu so svojim dvojčaťom Ézavom. Keďže sa ako prvý narodil Ézav, dostal prirodzene on – v Starom zákone tak veľmi cenené – právo prvorodeného. Svoju nespokojnosť s týmto výsledkom prejavil Jákob už pri narodení. Pevne držal svojho brata Ézava za nohu. Keď bol Jákob ešte len nevinné a nerozumné dieťa už akoby predznamenal to, čo sa stane, keď vyrastie. O tom už hovorí dnes prečítaný oddiel.

V našej krajine sa človek stáva dospelým, keď dosiahne vek 18 rokov. V Amerike je to zase 21 rokov. V židovskom náboženstve sa chlapec stáva dospelým už vo veku 13 rokov – vtedy sa aj koná slávnosť bar-micva, niečo ako naša konfirmácia. Teda Jákoba a Ézava si môžeme predstaviť ako takých tínedžrov. O dvojčatách je známe, že často podobne zmýšľajú a mnohé veci robia rovnako. V prípade Ézava a Jákoba to neplatilo. Boli tou povestnou výnimkou, ktorá potvrdzuje pravidlo. Rozdiel medzi nimi bol jasne viditeľný už pri ich narodení. Tak ako sa líšili po telesnej stránke, líšili sa aj povahovo a tým, čo robili.

Ézav bol lovec a môžeme povedať takým prírodným človekom. Jákob bol zase pokojný, prostý a býval v stanoch. V ich opise môžeme pokračovať ďalej. Ézavovi viac záležalo na tom, čo je hmotné. Šlo mu v prvom rade o plné brucho – všeobecne povedané o naplnenie telesných potrieb. Jákob sa usiloval o to, čo dáva iba Boh a čo hmotné nie je. No musíme doplniť aj to, že sa o to nie vždy snažil čestným a správnym spôsobom.

Vieme, že biblická línia Božieho vyvoleného ľudu bude ďalej pokračovať po Jákobovi a nie po Ézavovi. To, čo bolo charakteristické pre Jákoba, je v obraznom zmysle charakteristické aj pre nás. Ézavovi bola bližšia zem, divočina, step, tam sa cítil ako doma. No o Jákobovi sme počuli, že žil v stane. Stan je symbol prechodného stavu. Ľudia radi stanujú. Nocovať v stane je príjemná zmena. Ale určite by nikto z nás nechcel prežiť v stane celý život. Keď vonku prší alebo mrzne a padá sneh, je príjemné byť v budove, ktorá má pevné murované steny. V stanoch tiež zvyknú prebývať pútnici. V Biblii je telesný život, život tu na zemi, v časnosti, prirovnaný k prebývaniu v stane. Žijeme tu len dočasne, je to len prechodné obdobie. Skutočne doma budeme v nebesiach v Božom kráľovstve.

Takto o tom môžeme čítať v 2. liste do Korintu: „*Vieme totiž, že keď sa stánok nášho pozemského príbytku aj zborí, máme dom od Boha, príbytok nie rukou zhotovený, večný v nebesiach.*“^(5, 1) V Liste Židom je napísané o veriacich, že sú na zemi cudzincami a pútnikmi, ktorí majú svoju vlasť v nebesiach.^(11, 13-15) Život na zemi má svoj začiatok a koniec. Naše telá nie sú večné a odolné, ale pominuteľné a ľahko zraniteľné. Napriek tomu sa mnohí ľudia na život na zemi nepozerajú ako na „stanový príbytok“, ale ako na pevný a neotrasiteľný hrad. Táto predstava ľahko pominie, keď prichádza choroba alebo smrť.

Ako kresťania veríme, že neotrasiteľným hradom a pevnou skalou je Hospodin. Naše životy sú ako stany – dočasné a ľahko zničiteľné, ale veríme, že Boh je Víťaz nad smrťou. Skrze Ježiša Krista smieme mať nádej na večný život. Vďaka Ježišovi dostávame život v celej plnosti.

Keď veríme v Ježiša Krista, potom sa na svoj život a aj na všetko, čo je tu na zemi, smieme pozerat' úplne inak. Keby sme nemali v Ježišovi živú nádej, potom by našimi najväčšími pokladmi boli hmotné veci a svetské pôžitky. Naša nádej je v Bohu!

Ézav sa vrátil z poľa unavený a hladný. Nezomieral od hladu a vyčerpania. Nebola to otázka života a smrti. A predsa hovorí: „*Bezťak už idem umrieť, načo mi je teda prvorodenstvo?*“ Keď nemám naplnené svoje telesné potreby, na čo vlastne žijem na zemi? Jeho život bol založený len na hmotnom zabezpečení. Nevidel nič viac. Nepoznal nič cennejšie. Apoštol Pavol v 1. liste do Korintu uvádza: „*Ak mŕtvi nie sú kriesení, tak potom: Jedzme a pime, lebo zajtra umrieme.*“^(15, 32) Pavol súhlasí s Ézavom, ale len v tom prípade, že Kristus nevstal z mŕtvych.

Pán Ježiš vstal z mŕtvych a vierou v Neho získavame večné a nepominuteľné bohatstvo. Bez Boha je život bez pravého cieľa. Takto žil Ézav. V závere o ňom čítame, že sa najedol a napil, potom vstal a odišiel. Toto bol jeho cieľ. Nie to, čo dáva Boh, ale to, po čom túži ľudské srdce a žalúdok. Takto zmýšľajú a žijú mnohí aj dnes. Kým kostoly sú nedeľami a počas sviatkov stále prázdnejšie, parkoviská pred nákupnými centrami sú stále preplnenejšie. Ľudia sú hladní, a teraz nemám na mysli len ten telesný hlad, a chcú sa nasýtiť. Pán Ježiš jednoznačne uvádza, že potrebujeme Božie slovo, aby sme sa v plnej miere nasýtili. Svoje mysle, srdcia a žalúdky môžeme naplniť všetkým možným, ale to všetko je iba dočasné a neúplné. „*Nie samým chlebom bude človek žiť...*“

Nič, čo je hmotné, čo má svoj pôvod v zemi, čo je na zemi, nedokáže nasýtiť hlad, uhasiť smäd, splniť túžbu srdca v plnej miere. Ten pravý poklad a tá pravá hodnota je Boh a to, čo dáva. Jediné Ježiš nám dáva život večný!

Ézav bol prvorodený. To sa nedalo kúpiť! Jákobovi sa to síce podarilo, ale nie preto, že by to bol nejaký bežný a ľahko dostupný tovar. Jákob by si prvorodenstvo nikdy nekúpil, keby vtedy nezneužil situáciu, v ktorej sa jeho brat ocitol. Ézav mal to, o čo sa sám nepričinil. Prvorodený v tej dobe získaval otcovo požehnanie. Okrem toho mal nárok na dvojnásobný prídel z domu otca. Pre Ézava nebolo prvorodenstvo vzácne. Bol lovec a prvorodenstvo bolo pre neho asi také cenné ako obed vegetariána. Právo prvorodeného vymenil za misku šošovice. Preto aj v poslednom verši autor textu už len konštatuje: „*Tak pohrdol Ézav prvorodenstvom.*“

Na základe toho smieme aj my dnes premýšľať, či aj my nepohrdame tým, čo je vzácne. Mnohí vymieňajú čas v kostole, kde môžu nad Božím slovom premýšľať, za čas pri televízore alebo za čas vhodný na nákupy, alebo za čas vhodný na dlhý spánok, a pod. Pán Boh nám dáva to, čo je vzácne, ale neraz to zostáva nedocenené. Nakoniec všetci spoznajú, čo má skutočnú cenu.

Premýšľajme nad tým, aké sú naše hodnoty! Pýtajme sa samých seba: Čo je pre mňa cenné? Je to skutočne cenné? Nevymenil som večný poklad za dočasný pôžitok? Keď veríme v Ježiša, máme to, čo sa na zemi nedá kúpiť. Len neurobme tú chybu, ktorej sa dopustil Ézav. Počúvajte Božie slovo a nasledujte Ježiša. Amen